

ugyan, de még mindig távol esünk attól, hogy létező viszonyainkat e részben szerencséseknek mondassuk. Egy ház-építési szövetkezést alakulása sokat lendíthetne e dologban valóban érthetetlen, hogy ennek ideája miért késik a megvalósulását.

Egy van, a mivel feltétlenül büszkélkedhetünk: a sétatérünk. Ennél szebb átútló helye kevés városnak van. Sajnos, — mint erre reá mutatunk már, — ennek a fejlesztése sem képezi egy öntudatos tevékenység tárgyát. Pedig, kívált most, hogy a sétatéri épületek kérdése megoldást nyert, még üzleti szempontból is, jól beváló dolog lehetne csinálni a sétatér fejlesztésével.

Első sorban a mai világítás mizeriáin kellene segíteni. Azután a lövőházat kellene vagy jobb állapotba hozni, vagy átadva a multnak, helyébe egy alkalmas nyári mulatót helyet építtetni. Kár, hogy a mult ében közforgalomnak átadott, két épület építésénél erre nem gondoltak az illetékesek. Most külön költséggel kell megcsinálni az új lövőházat.

A városház kiépítésének kérdését sem szabad halogatni. Itt nem értek egyet a közélet általán egyik leginkább tisztelt férfival, Merza Lajossal, a ki a megoldást halaszthatónak tartja. Igen fontos adminisztratív érdeket követel, hogy a mai határozatlan szegényes állapot, mely mellett a város hivatalai hat külön helyiségekbe vannak szétdobálva, megszűnjék.

Dr.

Egy adomány.

— Orbán Balázs emléke. —

Annak az öt forintnak a történetét, a melyet ezen ide mellékelve, az Orbán Balázs emlékének állítandó szobor javára átkezelek, meg lehetne írni talán ennyiben is:

Szekula Ákos, a cs. és kir. ezab. „Adria” bizt. társaság erdélyrészi vezérfelügyelője 5 frtot adott az Orbán Balázs emlékére emelendő szoborra.

Legfeljebb egy közbevetett mondatban meg lehetne említeni azt, a mi iránt külföldben úgy sincs kétsége egy kolozsvári embernek sem, hogy az adományozó Szekula Ákos ugyanazonos a Szekulával, a kinek nevével minden hasonló alkalommal találkozunk.

Hanem őszintén megvallom, hogy nekem bizonyos mellék észlelataim is voltak ez adománny — külföldben felette könnyen menő — kioskarsával és e mellék észlelatozatok csak akkor látjuk a maguk teljességében szolgálva, ha ide irom az adomány történetét.

A dolog így történt:

Tegnap este többet magammal vacsoráltam a „New-York”-ban. Voltunk volt Szekula Ákos is. A választási küzdelmekről és a politikai jellemek a küzdelmek depraváló hatása alatt egyre megdöbbentőbb megfigyelésközösségről is szó került, természetesen meg kellett említenünk néhai Orbán Balázs bárót, mint a ki annyi politikai küzdelmet vívott meg, de a kiben ezek dacára egy személynire sem esorult meg a politikai morálnak az az integritás, mely politikai ellenfelei előtt is tisztelttette őt.

Erre Szekula Ákos, a kinek mindig van készletben egy, a beszéd tárgyához frappansul találó „adaleka,” elmondotta következőket:

1884-ben Orbán Balázs br. jelöltje volt a III. kerületben a debreczeni függetlenségi pártnak s Thaly Kálmán és Pronay Gábor

br. jelölt társaival együtt Debreczenbe kellett mennie programbeszéd tartására, a mi nek ünnepélyessé tételére nagy előkészületeket tettek a debreczeniek.

A debreczeni programbeszéd megtartására kitűzött napot megelőző este azonban hír jött arról, hogy a biharmegyei kerületek egyikében elbukással fenyegeti a függetlenségi Papszász Károly zászlókat a választási korrupció.

Orbán Balázs tehát jókor reggel kiment az illető kerületbe s 6 órakor megkezdve kortes-utját egymásután járta be a falukat, azon igyekezve, hogy a munkát délutánig, a debreczeni programbeszéd időpontjáig, elvégezze.

A munka óriási volt s Orbán Balázs annak sulya alatt az ötödik falunál — berekedett.

Itt találta Szekula Ákost, a ki, mint ideális gondolkodó fiatal ember életét lelkesedéssel üdvözölte a függetlenségi eszme vándor apostolát.

Orbán Balázs mindjárt elbeszélte Sz. nak a történeteket s desperálva emlegette rekedségét, a melyen tímsós gargarismával igyekezett segíteni.

A gargarisma használata aztán lehetővé tette neki, hogy elmondjon egy beszédet, a melynek eszmemenete a következő volt:

Szeretett véreim! Hallom, hogy a német (az alatt a „liberális” táborát értem) titeket is megkísértette s etetés-italással, vesztegetéssel igyekezik aklába téríteni. Azt is tudom, hogy nem egy szegény ember van köztetek, kire nagyon rá fér a botyabor és poty-pénz. De hát mondok én nektek valamit: Huszonegy nap van még a választásig. Husz napon át vegyétek hát el a német pénzt, igitok meg borát, egyétek meg pecsenyét, jöde a huszonegyedik napon — nos azon jusszon eszetekbe valami s szavazatok Papszász Károlyra. Mondjátok meg ott az urnánál: Husz nap óta élünk immár a németnek, a huszonegyedik napon végre élni akarunk a „magyar hazának”.

A jóindulatú beszéd nem tévesztette el hatását, de Orbán Balázs még jobban berekedett. Berekedett annyira, hogy — a mint ezt a debreczeni függetlenségi lapban már akkor olvastam, — a debreczeni programbeszédét nem tudta elmondani. Kénytelen volt megelégedni az ottani pártelölökkel azzal az udvarias kijelentéssel, hogy a nemes báró rekedsége a legkézenlább beszéde lévén, az ő elhlyeségének, a választó polgárság nem kíván tőle beszédet.

Hanem persze most már azt kérdik tőlem a t. olvasók, hogy hát mi köze van mindehez Szekula Ákosnak? Hát igen egyszerűen az, hogy míg Orbán Balázs rekedségét enyhítendő, gargarizáljatok, Szekula Ákos készítette neki a tímsós gargarismát és tartotta neki a — mosdótálat. Ez volt a mi Ákos barátunk első politikai szereplése.

Midőn aztán ezt tegnap este nekünk elbeszélte: én mindjárt elmarasztaltam őt az Orbán Balázs-emlékre adandó 5 frt azonnali megfizetésére s az 5 frtot ide mellékelve van szerencsém a redakcióhoz juttatni.

Azt mondtam azonban, hogy ennek elbeszélésével bizonyos melléközlatozatokat kívántam szolgálni. Nos hát igen...

Egyfelől az 5 frtban való marasztalással meg akartam torolni Szekulával szemben a mult vasárnapi — miniszterelnöki ebédet.

Másfelől és főleg: Szekula első politikai szereplésének illetlen kibukálásával felégetni vélem azt a hidat, a mely Ákost valaha a „német” táborba vezetheti. Ugy vagyok ugyanis meggyőződve, hogy annak, a ki Orbán Balázs mellett kezdte a politikai szereplést, nem szabad kir. tanácsosságra gondolnia s így arra a hidra Szekulának nincs szüksége. Egyébként a hid felégetése által elővetett gyújtogatási delictum következményeit kész

vajogy elviselni mindjárt magamat is elmarasztalom azért 1 frtnak az Orbán Balázs emlékre leendő megfizetésére.

Merkur.

Emléket Orbán Balásznak.

Az Orbán Balázs emlékére, lapunk szerkesztőségéhez a következő adományok folytak be:

Szekula Ákos, az „Adria” bizt. társulat erdélyrészi felügyelője 5 frt
Dr. Várady Aurél 1 frt.

Eddigi gyűjtésünk eredménye 36 frt. A pénzt gyűmölcsözőleg elhelyeztük a kolozsvári Népbank 12. számú gyűjtőkönyvében.

MINDENFÉLE.

Kolozsvár, április 26.

Szeszélyes idő.

Valamelyik olasz festő megfestette egyszer áprilist, a szeszélyesség e hónapját, a mikor az égbolt minduntalan változtatja a fizionómiáját s a nap majdnem minden tizenkét órában migrént kap s beköti a fejét, belefekszik a szürke fellegágyba. Ápril rózsaszínű, dévaj mosolygású, öszborzalt hajú gyermek volt, a kinek a tüdeje tele volt apró székkel, harmattal, a mikkel megráfta a madarakat s a földből kibujni kezdő virágokat. Olyan komikus volt, mikor a szegény verebek, a melyek már azt hitték, hogy megjött a tavasz, az éles apró szelekre ismét összebujtak s félni kezdtek. Április pedig guayosan kacagott a verebek remegésén, fölkerete az erdőben a fák aljában meghúzódó ibolyácskákat s kíméletlenül megöntözte őket. Szegény fejcsékjűk csakugy hajladozott a harmatcsöppek alatt... A szeszélyesség és változékonysága bolondos hónapja, melynek első napját boldogságokkal szokták megünnepelni, úzi velünk most szeszélyes játékat. Halálos unalom ül az ég boltozatján, szürke színt öltött magára a kedves kék helyett és szomorúságban hullnak könnyei: az esőszemek. Azt hiszi az idő, hogy képes minket is áprilisba küldeni. Belecsapják a szelek az esőseppet a járókelők arcába és elveszik a kedvet az utcán való tartózkodástól. Nőde közel van már a május, a szerelem hónapja, a mikor mindég kék az ég, csörgedez a patak, boldog a szerelem. Ugy de meglehet, hogy mire az ugynevezett nyájas olvasó kezébe veszi a lapot, nem fog-e ismét legvidámabban és legmelegebben leragyni az utcákra a tavaszi nap sugar.

— Az Unió 50 éves évfordulójának megünnepelésére kiküldött bizottság ma délután Albach Géza polgármester elnöklété alatt a városházán értekezletet tartott. Az érkeztet eredményéről holnap tudósítunk.

— Kolozsvár székháza. Az az „ad hoc bizottság,” melyet Kolozsvár város törvényhatósági bizottságának utóbbi közgyűlése azzal a feladattal bízott meg, hogy véleményt formáljon és mondjon a város új székházának miként való megépítéséről, tegnap délután ülést tartott. Megjelent a bizottságnak alig fele, a miből aztán önként következik, hogy ismét csak — félünk kát végeztek. Ismeretes már az olvasók előtt, hogy időközben már több terv készült egy új városház

kiépítéséről, esetleg a jelenlegi ház átalakításáról.

És ebben a dologban is az történt, a mi ebben a városban már megszokott dolog. Vagy megfeneklett az intézők rettenetes bölcsessége, vagy balul ütött ki a dologhoz nem értés és a közöny miatt. És nekünk úgy tetszik, hogy a most napirenden levő tervezeteknek sem lesz más sorsa. Szakszított úgy indul, mint valamennyi olyan közdolog, a melyet mindenki szeretne elintézni, de úgy, hogy — sem pénz, sem fáradság ne kelljen hozzá. Akár eskütt tehetünk, hogy Kolozsvár város új székházából — legalább a míg a mostani ak intézik a dolgokat — épenséggel nem lesz semmi.

Az ad hoc bizottság tegnap tárgyalása csak megerősítette ebben a felfatásunkban.

Denique Pákei Lajos, Póczi Mihály és Reményik Károly mérnököket bízták meg, hogy a helyrajzot készítsék meg, a költségvetési adatokat állítsák egybe s úgy a fedezet, mint a jövedelmességére nézve adjanak tájékoztató véleményt. Tekintettel arra, hogy ez a bizottság egyhamar aligha készülhet el a munkálataival, hogy az ügy eddig se aludjék, mi napirenden fogjuk tartani s alkalmilag elmondjuk a nézetünket e kétségekivül nevezetes közkérdésről.

— Felavartat. Sigmond Dezső fiát, Sigmond Eleket, ki a budapesti József-mű egyetemen végzte felsőbb tanulmányait és magának már ott is vegyeszi oklevelet szerzett, szombaton délbén avatták fel a Kol. Fer. József Tudom. Egyetemen „cum laude” bölcsészettudorrá.

— Súlyos sérülés. Elmitettük az Ellenék szombati számában, hogy a főtéri plébániái épületek bontásánál szerencsétlenség történt. Két munkás a menyezetről leesett és hátgerincz velő zuzódást szenvedett. Sérültet a károlina kórházban ápolják. Sérülése annyira súlyos, hogy megfordulni sem képes az ágyban. Figyelmeltetjük a hatóságot, legyen éber figyelemmel, hogy a bontások és építkezéseknél hasonló szerencsétlenségek ne forduljanak elő. Érdekes felemlíteni, hogy ezt a sérültet: Kutas Demjánéknak hívják. A másik sérült neve: Babos Simon. Mind a kettő magyar származású s egyik sem tud magyarul.

Az elszívott Kuba.

Mint kecske szereti a kást,
Mint a szárazat a halak,
Ugy szeretik a spanyolok
A számító yanke hadat.

Hanem barátokoztak azért
Vizen, lóháton és gyalog.
A számító Amerika.
S az udvarias spanyolok.

Békepipáltak sok időn
És együtt szívták ki Kubát,
Ez is többet szítt, amaz is,
Mint a menyinyi egynek dukált.

De végre is összeveszttek,
Mivel közbejött valami,
A yanke az egész Kubát
Maga vágy' fölszippanntani.

E fölött yankék, spanyolok.
Bocsátkoznak háboruba

S így is, úgy is elszívattván,
Semmit se szól hozzá Kuba.

— Két köszönet az EKE-nek. A Kolozsvárt járt bolgár tanárok diákok tegnap érkeztek haza Sili-trába nalmányutjokból. Megérkezésük után azonnal táviratoztak az Erdélyrészi Kárpát-Egyetemen, megköszönve a támogatást. A távirat így hangzik:
„Hazaérkezünk. Azt hisszük az EKE-nek legbensőbb köszönetünket jobban megfejezhetjük ki, mintha felkiáltunk: (magunkul) „Éljen a magyar haza!” — A tanárnévében Machan.”

A másik köszönet a kolozsvári főmipari szakiskola felügyelő bizottságától és a következőképp szól:

„Igazgatóságunk jelentéséből értesültünk arról, hogy a tek. főtitkárság hazai támogatásait körül már eddig is tett nagy szolgálatait s érdemeit ismét gyarapította oly irányban, hogy a Vajda Hunyad, K. és Kudzsirra kirándult szakiskolai tanulmányutjokból a legkörrültekintőbben és resen fáradozni szives volt. Fogadjuk ezér melegebb köszönetünket, melyet vagyunk stb. a felügyelő bizottság nevében Gábor Zsigmond f. b. alelnök, Magyar Endre igazgató.”

— Közgyűlés. A kolozsvári kedelmi és iparkamara 1898. évi április 28-án (csütörtökön) d. u. 4 órakor közgyűlést tart.

— Az EKE kolozsmegyei választása szombaton délután 5 órakor az EKE helyi egében választmányi gyűlést tartott. Elnökölt Hangay Oktáv osztályelnök, jegyző Cs. Csiky Emánuel jegyző. Jelen voltak: Versényi György titkár, Aszlán János pénztáros, Jenőffy Jenő, Eöry Ernő, dr. Gábor József, dr. Márki Sándor, Merza Gyula, Kolbshay Bertalan, Radnóthy Gyula, Sipos Károly, Dunky Kálmán, Kovács Gyula és dr. Eisler Mátyás. A folyó ügyek tárgyalása után elnök a deák turisták gyalgása tárgyában bemutatja a román ev. ref. és az unitárius főtanoda, a tanulóképző intézet és a keresk. Akadémia gyalgati által küldött átiratozatot, melyek mindannyian melegen üdvözlik azt az eredményről tegyenek jelentést. Elnök jelent a május hóban tervezett kirándulás napjait.

1. Május 1-én, (vasárnap) délután 5 órakor találkozás a sétatéri Szamos-hid mellett a messzeli-tóra (új jelzés megtekintése s beszéltetés végett). Onnét a bácsi tóhoz haza. Vezető Hangay Oktáv.

2. Május 8-án (vasárnap) uton. Tavaszi Solyomkőre, Esküllőre, kajántól uton. Tavaszi reggel 5 órakor a vashidnál (Szekula ház), kocikat 3—3 személyre 6 frt. Vezető dr. Versényi György. (Jelentkezhetni május hó 6-ig a központnál.)

3. Május 15-én (vasárnap) kirándulás Peanára, az új uton egész napra (Fekete szög felé kocsin), találkozás reggel 9 órakor a monostori sörház előtt. Vezető Jenő.

len nőt megijesz, a mi Évát illeti — sőt hangon, töle nem várak jobbat. Éva feljött lejtől, oly áspádd volt, mint a Hugó vállán fekvő arc, és felemelte a vállagó korbácsát.

— Megtűnéd, — meg? — kiáltá Hugó és bal kezével megragadva a korbácsot, rántotta azt a kezéből.

— Éva, Éva! — kiáltá Harry.

— A magad lábán eltudsz a lábaidra jönni, kérdé Hugó, a drága terhe felbírja jolva, vagy én vigyelek? Te semmitől sem félhetsz. Nem fogsz lovagolni, csak akkor, ha kedved lesz hozzá.

Molly felnyitotta a szemét, és a lábait állott; de tántorgott, és a Hugó karját ragta meg, hogy el ne essék.

— Molly, nagyon sajnálom, hogy megijesztetelek! — meintegetőzött Harry, lebb lépve hozzá. De nem tudtam, hogy így zán félsz.

— Nehány pillanat múlva nem lesz semmi bajom: de, oh Harry, vidd el a lovát! — a mint Harry a lovat vezetőre melegebb ment hozzá. — En — én gyáva vagyok — tudom, hogy ostobaság tölem, de nem tehetek róla.

— Gyere a házba — mondá Hugó. Hogy reszketesz! Fogd meg a karomat.

A Hugó karjára támaszkodva, Molly a házhoz ment.

Az ifjú többször kíváncsian nézett rá könnyeket várva, de Molly nem szólt.

— Hosszasan voltál ottan? — kérdé.

— Ugy tetszett, mintha órákig tartott volna — volt a subogra adott válasz.

Oxanam ur az ajtó közben ütött pipára. Mosoly derítette fel az arcát, amint az ifjú karöltve jönni látta — de a mosoly ragra változott, midőn fiától a szökőcsészény magyarázatát hallotta.

Tény azonban az utóbbi esetben, hogy az igen tisztelt papuszhős jelölték (mert minden férj papuskormány alatt áll és uralkodik, míg észre nem veszi, hogy alkalmatlan a papus, vagy mig méltónak találja a kormányra a papusot) legalább igyekezni fognak érdemeket szerezni arra, hogy egy ilyen feleséget elnyerni szerencsések legyenek és ez aligha lehet az erkölcsi világ kárára.

Az a nemes, józan nőemancipáció, melyért nálunk „jó kezek” exponálták magukat, melyért Alexander Bernát tisztult ítéllettel, meggyőző filozophiával élet-halál harczt vívott a külföldi és hazai irigységgel, melyről Szemere Miklós nemes elfogulatlansággal írt, melyről Montegazza, Coppée stb. a jövőnek oly vonzó, vizgasztaló képét nyújtják, melyről oly merész szellemek, mint Pierre Loti, Ohnet, Lemaitre stb. nem mernek kedvezőtlenül nyilatkozni, melyről Sully Prudhomme stb. oly fálénken, tisztelettel jósolgatják, hogy „alig fog a boldogság felé vezetni”, melynek a nemzeti erkölcsiökben bővelkedő Németország 21 egyetemén 318 hölgy hive van, az nem szűlte, nevelte a nálunk bicikliző hölgyeket. Az nem rombolja le az utolsó és egyetlen olárt, melyet a középkor a családi szentély számára fenn tartott.

Az az Urnak egy modernebb, diszebb templomába vezeti be az óskor késő unokáit, a 19-ik század magyar asszonyai, leányai közül azokat, kik bevonulni hajlandók.

Erős a meggyőződés, hogy hazánkban is sokan lesznek, kik a kor hívó szavát megértve a nemes, józan nőemancipáció

jogaival élni óhajtanak és fognak és így a „Visszhangok”-nak is igazat adnak.

Bár jól tudom azt is, hogy még számomabban lesznek, kik követni fogják az önmagával is meghasonlott II. József császárnak Kemeter asszonyhoz intézett, saját maga és kora szellemét jellemző ama tanácsát:

Liebe Frau von Kemeter,
Machen' s lieber Hemeter!

Az asszony bosszuja.

— Angol regény. —

Az ANGELA szerzőjétől.

Fordította: Amica.

V.

(Folytatás.)

(14)

Ha Molly megtartotta volna a lélekjelentését, e pillanatban lecsuszhatott volna a lóról, és a ház felé szaladhatott volna, — mert Harry lépésben vezette a lovat, és Éva néhány lépésnyire elmaradt. De Molly, a félelemtől szinte eszté vesztve tétlenül fogódzott a nyereghez.

— Harry, hagyja a lovat ügetni! Ejnye, mega nem tud szaladni! Ha nem engedő ötöt egyedül menni, adja ide a gyeplőket az én kezembe, és lássuk a kisasszonyt ügetni!

És Harry valóban nem tudott szaladni; még jártában is tántorgott.

— Fogd meg a gyeplőket — mondá Harry.

Éva kiragadta azokat a kezeiből, és elfoglalta helyét a ló fejénél. Molly nem látta a változást; de ha látta volna, az kevés különbséget csinált volna.

Éva egy kis távolságra vezette a lovat

Harrytől. Kegyetlen fény volt a szemében, és a légszét zihálva vette. A Molly lecsúszott fejére, lecsukott szemre, és elfehéredett ajkaira nézett, és gonosz mosoly vonult el az arcán. Visszanézett Harryra, hogy a közöttük levő távolságot megmérje. Harry a gyepon feküdt.

E pillanatban ösmerős hang zavarta meg Évát.

Molly nem volna szabad arra a lóra ültetni!

Hugó visszajött a vadászatról, és a pázsiton keresztül feljött sietett. Éva az ajkára harapott és megállította a lovat. Hugó melléjük ment, és Mollya pillantva, látta annak a rémülettől elváltozott arcát. Ingadozott a nyeregben, és éppen jókor fogta meg ötöt, hogy a leessétől megmentse.

— Hugó, ne engedje, hogy ők lovagolassanak! mormogta, a mint kuzinja a karjaiban tartotta; ajkai görcsösen vonaglottak és ujjai a Hugó kabátját fogta.

— Mi ez? Mit jelent ez? kérdé Hugó Évától Harryra nézve, a ki felállott és tántorgva ment feléjük.

— Ó félt, válaszolá Harry, a Hugó vállán nyugvó szürke arcra bámulva; de Éva, te azt mondtad nekem, hogy ők csak teszi magát.

— Ki mondta? — Hogy érted? — Nem tudsz beszélni? — magyarázta meg, mi történt? Ti ketten egymásközött halálra ijjesztettétek szegényt!

— Azt akartuk, hogy lovagolni tanuljon. Én azt gondoltam, hogy milyen kellemes lenne neki, ha képes lenne magával lovagolni, válaszolá Éva hangosan. Feltették a lóra, és a szürkét csak jártattuk vele, ennyi az egész!

És elég! Harry, én azt gondoltam rólad, hogy még részeg állapotban is sokkal tisztességesebb vagy, mint, hogy egy védte-

len nőt megijesz, a mi Évát illeti — sőt hangon, töle nem várak jobbat.

Éva feljött lejtől, oly áspádd volt, mint a Hugó vállán fekvő arc, és felemelte a vállagó korbácsát.

— Megtűnéd, — meg? — kiáltá Hugó és bal kezével megragadva a korbácsot, rántotta azt a kezéből.

— Éva, Éva! — kiáltá Harry.

— A magad lábán eltudsz a lábaidra jönni, kérdé Hugó, a drága terhe felbírja jolva, vagy én vigyelek? Te semmitől sem félhetsz. Nem fogsz lovagolni, csak akkor, ha kedved lesz hozzá.

Molly felnyitotta a szemét, és a lábait állott; de tántorgott, és a Hugó karját ragta meg, hogy el ne essék.

— Molly, nagyon sajnálom, hogy megijesztetelek! — meintegetőzött Harry, lebb lépve hozzá. De nem tudtam, hogy így zán félsz.

— Nehány pillanat múlva nem lesz semmi bajom: de, oh Harry, vidd el a lovát! — a mint Harry a lovat vezetőre melegebb ment hozzá. — En — én gyáva vagyok — tudom, hogy ostobaság tölem, de nem tehetek róla.

— Gyere a házba — mondá Hugó. Hogy reszketesz! Fogd meg a karomat.

A Hugó karjára támaszkodva, Molly a házhoz ment.

Az ifjú többször kíváncsian nézett rá könnyeket várva, de Molly nem szólt.

— Hosszasan voltál ottan? — kérdé.

— Ugy tetszett, mintha órákig tartott volna — volt a subogra adott válasz.

Oxanam ur az ajtó közben ütött pipára. Mosoly derítette fel az arcát, amint az ifjú karöltve jönni látta — de a mosoly ragra változott, midőn fiától a szökőcsészény magyarázatát hallotta.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.